

η κατάρα του ανικανοποίητου μας οδηγεί στη μεγαλύτερη ανάζητηση

Την παραπάνω - λυρική αλλά ταυτόχρονα βαθύτατα πολιτική- φράση την έχουμε ξαναγράψει. Αλλά δεν τη βρίσκουμε τετριμμένη και γι' αυτό την ξαναγράφουμε. Γιατί περιέχει την ουσία της ιστορίας μας, την ουσία της απελεύθερης βιογραφίας αυτού του σπιτιού. Μια ιστορία που κοιτάζοντας την από κοντά, διακρίνεις στο εσωτερικό της τις ιστορίες των ανθρώπων της. Των ανθρώπων που ήταν και των ανθρώπων που είναι, εκείνων που έφυγαν, εκείνων που έμειναν και εκείνων που ήρθαν. Αλλά και μια ιστορία αυτοτελή, με μια δική της υπόσταση που ενώνει όλες τις παραπάνω ιστορίες. Η κατάρα του ανικανοποίητου είναι αυτή που γέννησε, στέρωσε, έκανε να περπατήσει και να ενηλικιωθεί αυτήν την κατάληψη. Το σιχτίρισμα απέναντι σε όλα τα πρέπει, η ενάντιωση στη χαμοζωή, στην επιβίωση μέσα στην παγωμένη μητρόπολη. Η εσώψυχη ανάγκη και επιθυμία για ζωή, έκφραση, δημιουργικότητα, συλλογικοποίηση, αγώνα. Η Villa δεν είναι παρθενογένεση αφού εκ γενετής αποτέλεσε κομμάτι του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου. Η Villa δεν είναι θεσμός ούτε κοινοτυπία. Η Villa είναι κατάκτηση.

Μια πορεία μέσα στο χρόνο που σε καμιά στιγμή της δεν ήταν και δεν είναι προδιαγεγραμμένη. Οπού οι βασικές αρχές αποφασίστηκαν, δοκιμάστηκαν στην πράξη, τέθηκαν υπό συζήτηση, επαναδιατυπώθηκαν για να μείνουν στα βασικά τους χαρακτηριστικά αναλλοίωτες: αυτοοργάνωση, αντιεραραχία, αντιεμπνευματικότητα, αλληλεγγύη. Αλλά και αυτενέργεια και αυτοκαθορισμός. Κάπως έτσι το ετερόκλητο γίνεται πλούτος και άνθρωποι με διαφορετικές αφετηρίες, σημεία αναφοράς και προτεραιότητες, ίσοι μεταξύ ίσων συναντιούνται για να πράξουν και να υπάρξουν συλλογικά σ' ένα χώρο αλλά και έξω απ' αυτόν. Κάπως έτσι οι πόρτες μένουν ανοιχτές σε ιδέες, προτάσεις, παρεμβάσεις, δράσεις. Ακόμα και αν η διαφορετικότητα λογίζεται μερικές φορές για αδυναμία. Ακόμα και αν η συνδιαμόρφωση δεν είναι το πιο εύκολο πράγμα του κόσμου. Ακόμα κι αν αρκετές φορές τα πάντα φαίνεται να κινούνται από έναν αυτόματο πιλότο που οδηγεί με γνώμονα τις μίνιμουμ συμφωνίες. Όπως και να έχει τίποτα δε χαρίζεται, τα πάντα χτίζονται στην πορεία: τα βήματα προς τα μπρος αλλά και τα στραβοπατήματα, η εξωστρέφεια αλλά και οι διαφωνίες, οι συλλογικές διαδικασίες αλλά και η αναγκαιότητα για την ανάληψη πρωτοβουλιών. Οι ανάγκες, οι επιλογές και οι επιθυμίες είναι αυτές που δεν επιτρέπουν το βάλτωμα, την μετατροπή σε ένα είδος μανωλείου. Η συνείδηση ότι κανένας δεν μπορεί ν' αποφασίζει για σένα. Η συνείδηση ότι όλοι πρέπει να δίνουν κάτι για να μην είναι αναγκασμένοι κάποιοι να δίνουν τα πάντα. Η συνείδηση ότι το συλλογικό αντλεί τη δύναμη του από την πηγή της ιδιαιτερότητας και της μοναδικότητας του καθενός και της καθεμίας. Αν κάποιος προσπαθήσει να καταγράψει το σύνολο των συναυλιών, των εκδηλώσεων, των προβολών, των συνελεύσεων, των πρωτοβουλιών, των μαθημάτων, των ομάδων, των συλλογικοτήτων, των προτάσεων για δράσεις...που χώρεσαν όλα αυτά τα χρόνια μέσα σ' αυτήν την κατάληψη θ' αντιληφθεί ότι ήταν πραγματικά πάρα πολλές ακόμα και για τα αρκετά τετραγωνικά μέτρα των δύο κτιρίων της.

Περιοριζόμενοι στα τελευταία χρόνια δεν μπορούμε παρά να καταγράψουμε την ευχαρίστηση και την αισιοδοξία που μας δημιουργεί η γεωγραφική και ποσοτική εξάπλωση της πρακτικής της κατάληψης, στο κέντρο και τις συνοικίες αυτής της μητρόπολης καθώς και σε πολλές πόλεις ολόκληρης της χώρας. Δεν μπορούμε παρά ν' ανατρέξουμε στην οργή που μας προκάλεσε η καταστολή των καταλήψεων Santa Barbara και Μυλέρου και Γερμανικού εδώ στην Αθήνα, της κατάληψης Ικα στη Λάρισα. Δε μπορούμε παρά να καταγράψουμε τις δυνατότητες αλλά και τα όρια των συλλογικών απαντήσεων που δόθηκαν σε κάθε παρακρατικό-φασιστικό χτύπημα σε κατελημμένους (και μη) ανοιχτούς κοινωνικούς-πολιτικούς χώρους. Δε μπορούμε να μην αναφέρουμε την κυριολεκτική σημασία που πήραν στα μάτια μας και τις καρδιές μας οι έννοιες της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας μετά τις δύο δολοφονικές εμπρηστικές επιθέσεις που δεχθήκαμε στις 18 και 19 Μάη του 2008. Δε μπορούμε να προσπεράσουμε όλες εκείνες τις στιγμές που μαζί με εκατοντάδες ή και χιλιάδες άλλους και άλλες και μέσα από κινηματικές διαδικασίες κατεβήκαμε αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα στους δρόμους και τις πλατείες για όλους τους λόγους αυτού του κόσμου. Δε μπορούμε να ξεχάσουμε το Δεκέμβρη του 2008, τότε που μέσα στο εξεγερσιακό πεδίο που πυροδότησε η δολοφονία του 15χρονου Αλέξη από τον μπάτσο Κορκονέα οι καταλήψεις και οι άλλοι αυτοοργανωμένοι χώροι μαζί με τις χιλιάδες των εξεγερμένων και μέσα από τη διάδοση και τη διάχυση της πρακτικής της κατάληψης συνεισέφεραν – ο καθένας με τους τρόπους και από τους τόπους που επέλεξαν- ώστε η διάρκεια αυτής της διασάλευσης της τάξης να είναι όσον το δυνατόν πιο έντονη και μακροχρόνια. Δε μπορούμε να μη θυμηθούμε τη διαδήλωση του Απριλίου του 2009, όταν 2.500 άνθρωποι υπενθύμισαν στην εξουσία ότι οι καταλήψεις δεν είναι μόνες τους. Δε μπορούμε ν' αγνοήσουμε τη στοχοποίηση των καταλήψεων και των άλλων αυτοδιαχειριζόμενων χώρων που πήρε σάρκα και οστά με την εισβολή στο Ρεσάλτο. Δεν μπορούμε παρά ν' αναλάβουμε στο ακέραιο την ευθύνη της επιλογής μας να σταθούμε απέναντι και ενάντια στην επιβολή του σύγχρονου απαρτχάιντ, όπως αυτή αποτυπώθηκε στην πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα, και να δείξουμε έμπρακτα -μαζί με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες μας- στους φασίστες και τους ρατσιστές, στην ελληνική αστυνομία και τους φίλους της, στους οπαδούς της ησυχίας, της τάξης και της ασφάλειας ότι σ' αυτήν την μητρόπολη και σ' αυτές τις γειτονιές δεν παίζουν και ούτε πρόκειται ποτέ να παίζουν μπάλα μόνοι τους.

Αν πριν 20 χρόνια έλεγε κάποιος στους πανκς που κατέλαβαν αυτό το κτίριο ότι η κατάληψη αυτή θα υπάρχει ακόμα το 2010 το πιθανότερο είναι ότι θα εισέπραττε ένα ειρωνικό χαμόγελο... Όμως το μέλλον είναι άγραφο. Τίποτα δεν είναι δεδομένο. Τα πάντα καθορίζονται και επηρεάζονται από το συλλογικό φαντασιακό μας, από τις πράξεις μας και από τις επιλογές μας. Σε καιρούς σαν τους σημερινούς, οπού οι άρχοντες μοχθούν -με ιδιαίτερη έπαρση και κυνικότητα- για να μας πείσουν ότι η εθελούσια σκλαβιά είναι ελευθερία, ο κόσμος της αντίστασης, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης (του οποίου νοιώθουμε ότι αποτελούμε και εμείς κομμάτι του) αξίζει να βγει μπροστά, να διαφυλάξει τα απελεύθερα εδάφη του, να μη χαρίσει τίποτα απ' ότι κατέκτησε όλα αυτά τα χρόνια, να κερδίσει έδαφος. Δύσκολα στοιχήματα για δυνατούς παίκτες. Όμως το αμφίρροπο των αναμετρήσεων καθιστά τον αγώνα για ζωή και ελευθερία εκτός από δίκαιο και αναγκαίο, εξίσου ενδιαφέρον και περιπετειώδη.

Χαρά και οργή, συλλογική ζωή και προβληματισμοί, αντιφάσεις και ξεπεράσματα, αντιστεμπορευματική έκφραση-δημιουργία και σύγκρουση με κάθε εξουσία. Τίποτα απ' όσα μας κρατάνε ζωντανούς να μη λείψει ούτε από τα επόμενα 20 χρόνια...

υγ: στο Λάμπρο και όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που με τη ζωή τους και το θάνατο τους σηματοδεύουν το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον...

Μάρτιος 2010
20 χρόνια κατάληψη Villa Amalias